

Inczédy Tamás

A VIGYOR

2019-01-09 | **NOVELLA**

A hétfői értekezleteken nincs szigorú ülésrend, és Szalai – kiújult térdfájása miatt – a legközelebbi párnázott forgószékbe huppant. Pontosabban a második legközelebbibe, mert a legközelebbi az asztalfőnél van, amit az igazgatón kívül senki

sem foglalna el. Ő ült abban, hisz ő az igazgató, és ő az igazgató, hisz ott ült. Korábban megesett, hogy mások ültek ott, de akkoriban mindig mások voltak az igazgatók.

Ez a mostani igazgató pár hónapja szokatlanul fiatalon került az állami cég élére. A kollégák szerint hektikus figura, de nem sok vizet zavar.

furcsa monológ

Az ifjú vezér aznap kis késéssel, láthatóan különös hangulatban rontott be. Leült az asztalfőnél, végigjártatta tekintetét munkatársain, s máris bejelentette, hogy tombol benne a teremtőerő, aztán

minden átmenet nélkül furcsa monológba kezdett. A kollégák az asztal fölé hajolva buzgón jegyzeteltek, csak Szalai ült egyenesen, tekintetét az igazgatóra függesztve hallgatott. Világéletében kerülte a jegyzetelést. Minek? Amit megértett, meg is jegyezte. Pályája során kiismerte szakterülete minden csínját-bínját, s most, nyugdíjas éveikhez közeledve is követte a legfrissebb K+F irányokat és innovációkat.

A fiatal főnök lelkesen beszélt, közben élénken gesztikulált, de a szöveg egyre kevésbé kötődött a vállalathoz. A szakmához.

Vagy félóra után, megint csak hirtelenül, visszakanyarodott a vállalathoz, illetve annak dicső jövőképehez, amely az éjjel jelent meg lelki szemei előtt, és ő nyomban felismerte, hogy a vízió hamarosan valósággá válik, ha vívmányát érvényesítik – ő a maga részéről tűzön-vízen át kiharcolja –, és aminek lényegét egy mondatba sűríti.

Szalait váratlanul érte az ötlet. Ennél kínosabb volt a tény, hogy legfeljebb tapasztalatlanságból és butaságból összegyúrt csacsiságnak minősíthette. Nem tehetett róla, hogy egyik idegpályáján átszáguldott egy neuronlöket, és önkéntelen, reflexszerű reakciót indított el: száját groteszk vigyorra húzta.

Egy villanásnyinál nem több, inkább csak ránduló grimasz, de félreérthetetlen – és ízekre tépte az igazgató magabiztosságát. Úgy ült az asztalfőhöz állított forgószékekben, mint egy kisgyerek, akit életben először pofozott fel az anyja. Szalairól

viszont sütött a jámborság, látszott rajta, hogy nem rosszindulat vagy számítás vezérelte, sőt, hogy semmi sem vezérelte.

A következő néhány másodperc lassított felvételként maradt meg mindkét férfi emlékezetében. Nézték egymást, beszéd nélkül is tökéletesen értették a helyzetet, annak minden fonákságával és végső egyszerűségével. Beleláttak egymás agyába, és ott megpillantották egymás meztelen gondolatait.

Az igazgató kinyitotta száját, aztán újból becsukta.

Szalai lesütötte a szemét.

Az igazgató körülnézett. Egy pillanatig furcsállta, hogy minden maradt a régiben. Ötletéről mindenesetre nem akarta megtudni a többiek véleményét.

páratlan humorérzék

Összecsapta tenyerét, és vigyorogva annyit mondott, hogy *talán mégsem*, hogy amit elmondott, vicc volt. A kollégák erre felpillantottak jegyzeteikből, ő pedig nevetve, játékosan megpördült forgószékével. Többen óvatos heherészéssel dicsérték páratlan humorérzékét. Bezsebelte az elismeréseket, és bejelentette, hogy mindenki mehet vissza a részlegére, a megbeszélés véget ért.

Nézte a libasorban távozó kollégák hátát, és arra gondolt, hogy Szalait, az öreg rókát maga mellé veszi tanácsadónak. De egy pillanattal később – vagy talán ugyanakkor – már tudta, hogy ki fogja rúgni.